

Huế Đòi Nợ

Liên Thành

Phái Đoàn quân sự Quân Đội Nhân Dân Bắc Việt và quân Giải Phóng Miền Nam đến Huế ngày 30-1-1973, Chỉ Huy Trường CSQG/Thừa Thiên-Huế, Thiếu Tá Liên Thành và Lực lượng CSQG/ Thừa Thiên -Huế, hộ tống và giữ an ninh cho Việt cộng!

Trở lại câu chuyện Huế đòi nợ, nếu tôi nhớ không lầm, theo lịch trình do phái đoàn quân sự của VNCH cung cấp và của viên đại tá Mỹ giao cho tôi, thì đúng vào 12 giờ khuya ngày 30 tháng 1 năm 1973 một máy bay C-130 của Không quân Hoa Kỳ sẽ từ Hà Nội chở 45 thành viên quân sự của cộng sản Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam đáp xuống phi trường Phú Bài-Huế.

Bổn phận của Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế là tiếp nhận phái đoàn, đóng dấu nhập cảnh vào thông hành của bọn chúng, bảo vệ an ninh, và hộ tống bọn chúng lên căn cứ tại Bãi Dâu.

Tôi nhận lệnh thượng cấp đương nhiên là phải thi hành, nhưng trong lòng cay đắng uất hận và quá buồn cho nghịch cảnh trớ trêu. Bao nhiêu anh hùng tử sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa hy sinh mạng sống của họ cho ai? Trên 6 ngàn dân Huế bị bọn đồ tể này tàn sát, cỏ chưa kịp xanh trên những ngôi mộ tập thể tại Ba Đồn vậy mà tôi và lực lượng CSQG Thừa Thiên Huế phải đón và bảo vệ an ninh cho chính bọn sát nhân này sao? Tôi và chiến hữu Cảnh Sát Quốc Gia của tôi trực diện chiến đấu chống quân cộng sản hàng bao nhiêu năm nay chưa bao giờ lùi bước thì tại sao ngày hôm nay, nơi thành phố đã bị chúng tàn phá giết sạch này, chúng tôi phải hộ tống những con quỷ đỏ cộng sản vào giữa lòng thành phố Huế. Nơi đây 4 năm về trước, Tết Mậu Thân 1968, lũ quỷ đỏ này đã đập đầu chôn sống biết bao dân lành? Đồng bọn tại địa phương của chúng như Nguyễn Thị Đoàn Trinh, Nguyễn Đắc Xuân, và Hoàng Phủ Ngọc Phan đã thẳng tay hành quyết, bắn xối xả vào đồng bào ruột thịt của chúng. Sao bổn phận gì trớ trêu trái khuấy đến vậy?

Theo lịch trình đúng 12 giờ đêm, máy bay quân sự Mỹ chở bọn chúng hạ cánh tại phi trường Phú Bài. Lực lượng chúng tôi đã có mặt tại phi trường Phú Bài vào khoảng 11 giờ khuya, trước bọn chúng một giờ. Lực lượng tôi mang theo để hộ tống đám này gồm có:

- Thiếu Tá Trương Văn Vinh, Chỉ Huy Phó BCH/CSQG Thừa Thiên-Huế.
- Thiếu Tá Trương Công Ân, Phụ Tá ngành Cảnh Sát Đặc Biệt.
- Thiếu Úy Dương Văn Sở, Trưởng Cơ Quan G-2.
- Trung Úy Nam (xin lỗi đã quên họ) trưởng ban ngoại kiều.
- 10 anh em Cảnh Sát Đặc Biệt.
- 2 Trung Đội Cảnh Sát Dã Chiến.
- 1 xe Tuần Cảnh dẫn đầu.

Trách nhiệm chính của Thiếu Tá Chỉ Huy Phó Trương Văn Vinh và Trung Úy Nam Trường Ban Ngoại Kiều là kiểm soát thông hành bọn chúng, đóng dấu và ký vào thông hành của bọn chúng cho phép bọn chúng nhập cảnh vào Việt Nam Cộng Hòa trong thời gian 60 ngày (thi hành lệnh của Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát Quốc Gia tại Sài Gòn). Sau đó cho phép bọn chúng đặt chân vào lãnh thổ miền Nam Việt Nam-Huế.

Khoảng 11:30 khuya thì phái đoàn Liên Hợp Quốc và Việt Nam Cộng Hòa đến. Trưởng phái đoàn Hoa Kỳ là một viên Đại Tá, nếu tôi nhớ không lầm thì ông chính là Đại Tá Cố Vấn cho Đại Tá Tỉnh Trưởng Tôn Thất Khiên. Về phía Việt Nam Cộng Hòa là Trung Tá... (xin lỗi đã cố gắng hết sức nhưng không còn nhớ nổi tên họ của ông).

Chúng tôi chờ đợi chưa quá 30 phút thì từ hướng đông của phi trường Phú Bài, phi cơ đã xuất hiện với ánh đèn chớp đỏ, đang ở độ thấp dần và sửa soạn đáp xuống phi đạo. Phải thành thật mà nói rằng cá nhân tôi tự nhiên một chút xao động và cay đắng trong lòng. Chinh chiến đã trải dài qua ba thế hệ ông, cha, và anh em chúng tôi. Dân, quân, cán, chính bao nhiêu người đã nằm xuống, bao nhiêu anh hùng tử sĩ đã vị quốc vong thân để bảo vệ mảnh đất Việt Nam, để ngày hôm nay phải gánh chịu một loại hòa bình bệnh hoạn què quặt do ngoại bang ép đặt, rồi quê hương đất nước sẽ đi về đâu hồi trời!

Đau thương Mậu Thân 1968 còn in vết sâu đậm trong lòng dân Huế, Mậu Thân 1968. "Hòa bình" 1973, thời gian mới chỉ là 4 năm, vết thương còn chảy máu, thì giờ đây chính chúng tôi phải đón tiếp và bảo vệ những tên sát nhân. Bọn chúng lại được chính thức đi vào Huế bằng tư cách ngoại giao, còn nổi cảm phần nào hơn?

Uất hận nhất là bọn chúng lại trú ngụ ngay tại Bãi Dâu, vùng đất của những mồ chôn tập thể những nạn nhân do chính bọn chúng và Bác Đảng của chúng ra lệnh sát hại vào Tết Mậu Thân 1968. Người bạn "đồng minh thân thiết Hoa Kỳ của VNCH" tại sao lại chọn Bãi Dâu để xây căn cứ cho bọn sát nhân này? Tại sao?

Rất nhanh trong đầu tôi một ý nghĩ chợt đến... Dứt khoát tôi sẽ không để chúng ăn yên ở yên trên vùng đất bất hạnh này. Những nắm mồ của dân Huế tôi phải được kính trọng. Hãy để cho những linh hồn vô tội được an nghỉ.

Đang suy nghĩ mông lung, "ngõn ngang trăm mối tơ vò" thì Thiếu Tá Trương Văn Vinh chỉ huy phó nói lớn:

- *Tango, máy bay ngừng rồi, mình đến đi.*
- *Ừ thì đi.*

Chỉ khoảng 3 phút sau chúng tôi đến đứng sát cạnh máy bay phía sau đuôi, vì bọn chúng sẽ xuống máy bay bằng cửa "há mồm" phía sau. Khoảng gần 10 người đứng trước cửa sau đón bọn chúng. Phía phái đoàn quân sự Việt Nam Cộng Hòa có Trung Tá Trưởng Phái Đoàn và 2 sĩ quan cấp úy. Phía quân sự Hoa Kỳ ngoài Đại Tá Cố Vấn Trưởng của Tỉnh Thừa Thiên-Huế còn 2 sĩ quan cấp úy. Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế lực lượng chính lo an ninh cho bọn chúng và an ninh lộ trình gồm có tôi, Thiếu Tá Vinh, Thiếu Tá Ân, Thiếu Úy Sở, và Trung Úy Nam, Trưởng Ban Ngoại Kiều.

Cửa sau của máy bay vừa mở hạ thấp đụng đất, thì đã thấy xuất hiện một tên Việt Cộng mặc đồ đại cán, miệng vừa nói chân vừa bước xuống đất:

"Tôi là Thượng Tá Hoàng Anh Tuấn, Trưởng Phái Đoàn Quân sự của chính phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa thân ái chào mừng đồng bào Cố Đô Huế!"

Vừa nhìn thấy tên Việt Cộng này và nó bước thêm một bước định tiến về phía chúng tôi lập tức người tôi nóng ran, lửa bốc lên tận đầu, đốt cả lý trí, chỉ còn lại bản năng và lòng hận thù, máu sôi lên, người nóng bừng. Tôi bỗng chốc trở thành một kẻ vũ phu thô lỗ và không còn kiểm soát được. Phản ứng của tôi lúc đó hoàn toàn là một phản xạ rất bất ngờ, tôi hét rất lớn:

–Đứng lại, đồ mọi rợ!

Chẳng có đồng bào Huế nào hiện diện tại đây để cho đám sát nhân Mậu Thân chào mừng cả. Tôi là Thiếu Tá Liên Thành Chỉ Huy Trưởng Cảnh Sát Quốc Gia Tỉnh Thừa Thiên Huế cấm ông không được bước lên lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa khi chưa có lệnh chúng tôi. Ông chỉ được phép rời khỏi máy bay khi nào chúng tôi kiểm soát xong giấy thông hành, cấp chiếu khán cho các ông nhập cảnh, chừng đó các ông mới được ra khỏi máy bay. Đây là lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa, hiểu rõ chưa?

Tôi xoay qua Vinh nói thật lớn:

– Thiếu Tá Vinh, đẩy thẳng đó lên lại máy bay ngay!

Vinh xắn tới và tôi cũng xắn tới. Vinh lấy đèn pin rọi thẳng vào mắt tên Hoàng Anh Tuấn làm hấn lóa mắt, chói với vài giây rồi lấy hai tay che mắt lại, người loạng choạng. Cả hai chúng tôi đẩy ngược thẳng Thượng Tá Việt Cộng xác láo này lên lại máy bay. Viên Đại Tá Mỹ lập tức tiến đến can thiệp “Chief Thanh, Chief Thanh!” nhưng đã muộn. Tên Thượng Tá Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn đã trở lại và đứng vào nơi cửa máy bay. Dưới ánh đèn tại cửa máy bay, tôi thấy da mặt y màu xanh, không hiểu vì giận hay vì sợ, nào ai biết! Nhưng nó biết hành động của tôi và Thiếu Tá Vinh lúc đó là không ai có thể can gián được, lạng quạng là nó bị mập mình như chơi.

Sau đó Thiếu Tá Trương Văn Vinh, Chỉ Huy Phó, lấy bản danh sách đã có sẵn gọi tên từng người. Chúng lần lượt ra khỏi phi cơ xuất trình thông hành. Rồi Trung Úy Nam, Trưởng Ban Ngoại Kiều, làm thủ tục nhập cảnh vào Việt Nam Cộng Hòa-Huế cho bọn khốn nạn.

Mọi người đã lên xe, và tôi sắp xếp đoàn xe như sau:

Xe Jeep tuần cảnh dẫn đầu.

Kế tiếp là xe của Thiếu Tá Trương Văn Vinh.

Xe của 1 trung đội Cảnh Sát Dã Chiến.

Đoàn xe của Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt và cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam.

Xe của Phái Đoàn Quân sự Hoa Kỳ.

Xe của của Phái Đoàn Quân Sự VNCH.

Xe của 1 Trung Đội Cảnh Sát Dã Chiến.

Và cuối cùng xe của tôi bít đường phía sau.

Tôi sắp sửa cho lệnh khởi hành thì viên Đại Tá Trưởng Phái Đoàn Quân Sự Hoa Kỳ đi đến gặp tôi và nói:

– Chief Thành, Trưởng Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt Trung Tá Hoàng Anh Tuấn muốn trên đường về căn cứ Bãi Dâu, ông vui lòng cho đoàn xe chạy vào Thành phố Huế cho họ xem thành phố được không?

À hã! Tên Việt Cộng này quả là mặt chai mày đá. Nó chưa thấm được cú đẩy ngược nó lên máy bay hay sao nhỉ? Hay là nó muốn trả thù tôi chuyện đó? Tên Hoàng Anh Tuấn này hấn muốn nhân cơ hội tuyên truyền, phô trương, và chơi khăm chúng tôi. Rất nhã nhặn tôi nói với viên Đại Tá Trưởng Phái Đoàn Quân Sự Hoa Kỳ:

– Xin lỗi Đại Tá, tôi không thể thỏa mãn yêu cầu của Trưởng Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt được vì lý do an ninh:

1- Lộ trình di chuyển đã được sắp đặt kỹ rồi, không thể thay đổi.

2- Dân chúng Huế sẽ vô cùng tức giận khi thấy đám Việt Cộng này xuất hiện tại Thành phố Huế. Mậu Thân 1968 bọn chúng và đám Việt Gian đã sát hại dã man đồng bào Huế quá nhiều. Mặc dầu đã khuya, nhưng lỡ mà đồng bào họ thấy được, họ ùa ra chặn đoàn xe lại, tôi e rằng không còn một tên Việt Cộng nào trong phái đoàn quân sự Bắc Việt và Giải Phóng Miền Nam về đến căn cứ Bãi Dâu.

Viên Đại Tá Mỹ ngậy thơ và hơi tên tò gật đầu:

– Ok Chief Thành. Tôi hiểu rồi. Chúng ta đi.

Đoàn xe rời phi trường Phú Bài lên Huế, di chuyển theo vòng đai Thành phố Huế để về Bãi Dâu chứ không được ngang nhiên băng ngang trung tâm thành phố.

Mặc dầu tin tức đã được giữ kín, nhưng cũng bị lộ ra ngoài dân, vì báo chí đài phát thanh đài truyền hình tại Sài Gòn loan tin Phái Đoàn Việt Cộng trong Ủy Ban Liên Hợp Quân Sự 4 Bên đã có mặt tại Huế. Dân chúng Huế xôn xao bàn tán. Nhiều tin thất thiệt lan tràn trong thành phố, gây hoang mang không ít trong đồng bào. Vì thế mà ngay phiên họp sáng ngày hôm sau của Ủy Ban Liên Hợp Quân Sự 4 Bên vào 10 giờ sáng tại khách sạn Hương Giang thuộc Quận III Thị xã Huế, để xét trường hợp vi phạm lệnh ngưng bắn đầu tiên tại Xã Phong An, Quận Phong Điền, Tỉnh Thừa Thiên, bởi Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên Huế, sau đó là Sư Đoàn I Bộ Binh và Lữ Đoàn Nhảy Dù Việt Nam Cộng Hòa vào 7 giờ 40 phút sáng ngày 28 tháng 1 năm 1973, đã có khoảng 30 đồng bào đứng biểu tình tại khuôn viên khách sạn Hương Giang chống đối sự hiện diện của bọn chúng. Một sự việc xảy ra là khi tên Thượng Tá Hoàng Anh Tuấn vừa từ trong xe bước ra định tiến vào khách sạn thì một thường dân đội mũ trùm xuống mang tai, có ý dẫu mặt, đã xông đến hất vào người Thượng Tá VC Hoàng Anh Tuấn một ly dầu diesel. Phái Đoàn Quân Sự Việt Cộng hỗn loạn, phái đoàn Mỹ lập tức bọc bọn Việt Cộng chạy vào trong khách sạn. Lực lượng an ninh của chúng tôi can thiệp bắt giữ người đàn ông đó ngay. Lấy chiếc mũ trên đầu của y ra, thì hỡi ôi!... Hắn là Trung Sĩ Cảnh Sát Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa Trương Văn Diệp, một đệ tử cận vệ của tôi. Tôi đấng hống, đấng người nói nhỏ với Thiếu Tá Trương Công Ân:

– Động hẳn lên xe, chờ hẳn chạy đi cho mau. Bọn Mỹ và Việt Cộng biết được thì mình gặp rắc rối to!

Chiều đến, tôi gọi Trương Văn Diệp trình diện tôi, vừa thấy mặt anh ta tôi to tiếng ngay:

– Mẹ anh, ngu vừa thôi! Cái mặt lì lợm của anh ai mà không biết anh là cận vệ của tôi. Thấy anh là tụi Mỹ và Việt Cộng nghĩ là tôi làm ngay, như thế tôi làm sao ăn nói với chúng? Từ từ tôi đang tính kế, làm như anh chỉ gãi ngứa bọn chúng mà thôi. Không chơi trò ni nữa nghe chưa, nghe rõ chưa?

Trương Văn Diệp nói với tôi:

– Thưa Ông, gia đình tui ở dưới làng bị tụi hấn giết hết. Thấy bọn chúng là tui muốn nổ súng ngay. Ly dầu tui tạt vào thẳng đó là mới cảnh cáo thôi.

Anh Trương Văn Diệp và gia đình hiện đang định cư tại Thành phố Denver, Tiểu Bang Colorado, Hoa Kỳ.

Ngay tối hôm đó, tôi gọi:

-Thiếu Tá Trương Văn Vinh, Chỉ Huy Phó.

-Thiếu Tá Trương Công Ân, Phụ Tá ngành Đặc Biệt.

-Đại Úy Trần Văn Tý, Đại Đội Trưởng Đại Đội 102 CSDC.

-Đại Úy Lê Khắc Ván, Chỉ Huy Trưởng Quận I.

-Đại Úy Ngô Trọng Thành, Chỉ Huy Trưởng Quận II.

-Trung Úy Phạm Cần, Chỉ Huy Trưởng Quận III.

-Đại Úy Trần Văn Trinh, Trung Tâm Trường Trung Tâm Hành Quân Cảnh Lực.

Tất cả gặp tôi tại phòng hội của Trung Tâm Hành Quân Cảnh Lực, và tôi đưa ý kiến của tôi như sau:

– Tôi có ý định là mình sẽ bí mật hỗ trợ một cuộc biểu tình thật lớn, huy động đồng bào Huế và thân nhân nạn nhân Mậu Thân với khăn tang áo ché kéo đến căn cứ Bãi Dâu gặp bọn Việt Cộng đòi nợ chồng con, thân nhân bị giết, bị mất tích trong Tết Mậu Thân, và nhân cơ hội này tràn vào cho bọn chúng một trận nên thân và phá tan căn cứ này luôn.

Chúng ta và dân chúng Huế chẳng một ai chấp nhận bọn chúng hiện diện tại Huế cả. Chúng ta không bí mật làm chuyện này thì ai dám làm, anh em nghĩ sao? Nếu anh em đồng ý thì chúng ta bàn kế hoạch chi tiết.

Không một ai phản đối. Tất cả biểu đồng tình ý kiến của tôi. Thiếu Tá Trương Văn Vinh vừa nói, vừa cười:

– Tango lúc nào cũng bạo. Cần thận kẻ Bộ Tư Lệnh biết được đi tù cả đám.

– Sợ chi rứa Vinh? Từ từ mà run. Mình có trên năm ngàn vong linh đồng bào Huế chết oan chết ức phù hộ cho anh em mình, đừng lo.

Anh em chúng tôi bàn thảo kế hoạch gần ba tiếng đồng hồ, tóm tắt như sau:

1- Mục tiêu:

Phái Đoàn Cộng Sản Bắc Việt và đám Giải Phóng Miền Nam trong Phái Đoàn Liên Hợp Quân Sự 4 Bên đóng tại Bãi Dâu thuộc Quận II Thành phố Huế.

2- Mục đích:

Hỗ trợ đồng bào Huế và thân nhân các nạn nhân trong Mậu Thân 1968 kéo đến gặp phái đoàn cộng sản đòi nợ, nợ chồng, nợ con, nợ thân nhân mà bọn chúng đã giết đã bắt đi mất tích từ năm Mậu Thân 1968.

3- Nhân cơ hội đó hướng dẫn đồng bào tràn ngập căn cứ Bãi Dâu, để mặc đồng bào tha hồ phá tan căn cứ của bọn chúng và bẻ hội đồng bọn chúng một trận nên thân.

4- Đuổi bọn chúng ra khỏi căn cứ, ra khỏi Thành phố Huế.

5- Lực lượng biểu tham dự biểu tình:

– Thành phần chủ lực là dân chúng Huế: Tiểu thương chợ Đông Ba, chợ An Cựu, chợ Bến Ngự, những thành phần có chồng, con, thân nhân bị việt cộng sát hại. Thành phần học sinh, sinh viên cô nhi tử sĩ.

– Thành phần hỗ trợ là Biệt Đội Thiên Nga, nữ nhân viên CSQG thuộc BCH, nguy trang với khăn tang áo ché làm nòng cốt của cuộc biểu tình.

– 100 nhân viên Cảnh Sát Dã Chiến mặc thường phục.

– 100 nhân viên Cảnh Sát Đặc Biệt.

Hai trăm người này là lực lượng xung kích bạo động khi có lệnh.

– Chỉ Huy Trưởng ba quận Cảnh Sát I, II, III chịu trách nhiệm kêu gọi, hướng dẫn dân chúng trong quận đến địa điểm biểu tình.

Rỉ tai với đồng bào là có cộng sản đến ở tại Bãi Dâu đến đó đòi nợ và cho chúng nó một trận, có cảnh sát mình hỗ trợ, không sao mô.

– Thiếu Tá Trương Công Ân, chỉ định một nữ sĩ quan trong Biệt Đội Thiên Nga nguy trang khăn tang áo ché hướng dẫn đoàn biểu tình đến Bãi Dâu đưa kiến nghị đòi chồng, đòi con, đòi thân nhân.

– Thiếu Tá Chỉ Huy Phó chỉ thị cho Trung Úy Tiến, Trưởng Ban Tâm Lý Chiến thảo một bức thư gửi cho Đảng Cộng Sản Việt Nam, Bộ Chính Trị Đảng Cộng Sản, đòi chồng con, thân nhân nạn nhân Mậu Thân 1968 gửi qua tên Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn. Nhớ cho tôi xem trước khi giao cho nữ sĩ quan Biệt Đội Thiên Nga.

6- Ngày giờ biểu tình.

Ngày N và giờ G là 2 giờ chiều, đoàn biểu tình sẽ xuất phát đúng 2 giờ chiều trực chỉ Bãi Dâu. Ba Chỉ Huy Trưởng Quận bắt đầu cho nhân viên tuyên truyền rĩ tai kêu gọi đồng bào tham gia biểu tình.

7- Chỉ huy tổng quát cuộc biểu tình.

Giai Đoạn I

– Thiếu Tá Liên Thành Chỉ Huy Trưởng.

– Phụ Tá, Thiếu Tá Trương Văn Vinh Chỉ Huy Phó.

Sau mười phút đòi gặp Thượng Tá Hoàng Anh Tuấn giao thư đòi nợ chồng con, thân nhân bị mất tích, dù tên đó có ra tiếp nhận thư hay không, tôi vẫn cho lệnh đoàn biểu tình tràn ngập căn cứ Bãi Dâu. Tôi trực tiếp chỉ huy 200 anh mặc thường phục hành động trong giai đoạn I.

Giai Đoạn II

Thiếu Tá Trương Văn Vinh thay tôi chỉ huy đoàn biểu tình. Thiếu Tá Trương Công Ân phụ tá cho Thiếu Tá Vinh.

Phần tôi sẽ lên ra ngoài mặc lại đồ sắc phục cùng với Đại Úy Trần Văn Tý, Đại Đội Trưởng Đại Đội 102 CSĐC, chỉ huy 3 trung đội xông vào tung lựu đạn cay giải tán đoàn biểu tình, cứu nguy và bảo vệ an ninh cho Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam đang bị dân chúng Huế bao vây tấn công đập phá, và hành hung bọn chúng.

Theo điều khoản quy định của hiệp định thư Paris, phái đoàn Quân Sự Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam được hưởng quy chế ngoại giao. Vì vậy lực lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên- Huế phải tung quân trấn áp bạo động, bảo vệ an ninh cho phái đoàn quân sự Việt Cộng. Như vậy là quá đẹp không ai chê trách Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế vào đâu được!

8- Huấn thị đặc biệt.

– Không một ai trong đoàn biểu tình được mang vũ khí, nếu phát hiện ai mang vũ khí trong đoàn biểu tình phải bắt giữ ngay.

– Hành động không được quá đà. Khi có lệnh ngưng là phải ngưng ngay.

– Phái đoàn Quân Sự Hoa Kỳ không còn là “người bạn đồng minh thân thiết” của chúng ta nữa. Bây giờ họ là “người bạn thối nát của Bác và Đảng”. Chúng ta không còn trông cậy gì vào họ được nữa. Việc chúng ta chúng ta làm. Coi chừng họ sẽ công khai ra mặt bênh vực cho Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt và MTGPMN tạo khó khăn cho mình, cho nên phải cẩn thận.

HUẾ ĐÒI NỢ

Nợ này bao giờ Hồ Chí Minh và đảng Cộng Sản trả cho xong rửa cho sạch?

Hai ngày sau, Ngày N và giờ G đã đến, nếu tôi nhớ không lầm đó là ngày 2 tháng 2 năm 1973.

– Từ 12 giờ trưa trong thành phố Huế đã có tin tức loan truyền, rĩ tai 2 giờ chiều ngày này đồng bào sẽ biểu tình tại Bãi Dâu gặp phái đoàn quân sự Việt Cộng để đòi chồng, đòi con, đòi thân nhân bị giết, bị bắt mất tích trong Tết Mậu Thân 1968.

– 1 giờ trưa có lời tuyên truyền rĩ tai, kêu gọi đồng bào đình công bãi thị đi biểu tình tại Bãi Dâu. Tin tức loan truyền rất nhanh. Khu chợ Đông Ba, khu bến xe đò ngay cầu Gia Hội, khu Thượng Tứ, Trần Hưng Đạo, Phan Bội Châu, Chi Lăng, đâu đâu cũng nghe người ta gọi nhau ơi ới: “Đóng cửa dẹp tiệm đi bà con ơi, về Bãi Dâu biểu tình đòi nợ Việt Cộng bà con ơi”.

Từng đoàn người lũ lượt kéo nhau về Bãi Dâu. Khoảng gần 2 giờ trưa có khoảng trên 5 ngàn đồng bào đã tràn ngập khu cổng chính của căn cứ Bãi Dâu. Một rừng người khăn tang áo ché, cùng một rừng cờ và biểu ngữ với nội dung yêu cầu Việt Cộng trả lại chồng con, yêu cầu Việt Cộng cho biết chồng con họ bị bắt trong Tết Mậu Thân hiện nay ở đâu? v.v...

Vào khoảng gần 2 giờ 30 cuộc biểu tình bắt đầu. Qua loa phóng thanh, lời của một người quả phụ có chồng bị Việt Cộng bắt trong Tết Mậu Thân yêu cầu được gặp Thượng Tá Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn trao thỉnh nguyện thư của thân nhân nạn nhân Tết Mậu Thân.

Bên trong căn cứ vẫn im lìm không một bóng người xuất hiện. Qua chiếc máy truyền tin nhỏ của hệ thống Cố Vấn Đặc Biệt Hoa Kỳ, họ bắt đầu gọi tôi khẩn cấp.

Tôi biết ngay là bọn Việt Cộng trong căn cứ Bãi Dâu đã cầu cứu Phái Đoàn Quân Sự Mỹ. Phái đoàn này lại liên lạc với Phái Bộ Cố Vấn Đặc Biệt của BCH/CSQG Thừa Thiên để yêu cầu lực lượng chúng tôi can thiệp bảo vệ an ninh cho Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt và đám châu rìa MTGPMN trong căn cứ.

Tiếng viên cố vấn của tôi trong máy truyền tin nhỏ:

– Nancy...Nancy...Nancy!

– Nancy tôi nghe anh rõ, nói đi.

– Anh đang ở đâu? Phái Đoàn Quân Sự Bắc Việt và MTGPMN tại căn cứ Bãi Dâu đang gặp nguy hiểm vì có vài ngàn đồng bào đang biểu tình ngoài cổng căn cứ Bãi Dâu. Chúng tôi sợ rằng đoàn biểu tình sẽ tràn vào căn cứ. Chúng tôi yêu cầu anh can thiệp ngay đừng cho đồng bào vào bên trong, và cũng nhắc anh rõ, trách nhiệm bảo vệ an ninh cho phái đoàn là của lực lượng CSQG các anh.

– Tôi đã biết và hiện trên đường đến đó. Tôi sẽ can thiệp và chặn đứng ngay, nếu đồng bào bạo động. [Xạo]!

Tôi hiểu rằng đã đến lúc không còn chậm trễ được nữa vì Phái Bộ Quân Sự Hoa Kỳ sẽ can thiệp.

Tôi nói với Thiếu Tá Vinh và Thiếu Tá Ân đang đứng gần tôi:

– Chúng ta phải hành động ngay, bằng không bọn Mỹ sẽ can thiệp. Vinh, Ân, cho lệnh người của mình bắt đầu.

Vinh và Ân lùi vào đám đông. Chỉ khoảng 5 phút sau giọng nói của người quả phụ hướng dẫn đoàn biểu tình đã oang oang trên máy phóng thanh:

– *Đả đảo cộng sản! Trả lại chồng con, thân nhân của chúng tôi cho chúng tôi!*

Tiếng la to của đoàn biểu tình vang vọng cả khu vực Bãi Dâu:

“Đả đảo cộng sản! Đả đảo cộng sản khát máu!”

Lại có tiếng của người quả phụ hướng dẫn đoàn biểu tình:

– *Thưa đồng bào, chúng ta đến đây xin gặp ông Trưởng Phái Đoàn Việt Cộng để trao thỉnh nguyện thư đòi chồng con, thân nhân mất tích trong Tết Mậu Thân. Chúng ta đã đợi ông ta gần cả tiếng đồng hồ vậy mà ông ta không chịu ra gặp chúng ta. Vậy thì thưa đồng bào chúng ta phải đi vào gặp ông ta. Chúng ta không đợi nữa. Đồng bào đồng ý không?*

Tiếng đáp lại của đoàn biểu tình vang dậy cả một góc trời

“Đồng ý, đồng ý, đả đảo cộng sản. Chúng ta vào đi”.

Cánh cửa bằng kẽm gai nơi cổng chính bị đập tung. Một rùng người cùng cờ và biểu ngữ tràn vào căn cứ Bãi Dâu. Họ nhắm hướng các ngôi nhà tiền chế mà phái đoàn cộng sản đang trú ngụ chạy đến. Cảnh tượng thật đẹp mắt nhưng hỗn loạn cũng bắt đầu. Lực lượng chủ lực gồm 200 nhân viên của chúng tôi, cùng với đồng bào xông vào từng ngôi nhà tiền chế của bọn chúng để kiểm soát tình hình. Đồng bào hành hung và phá nát đồ đạc bàn ghế giường ngủ của bọn chúng. Tiếng la hét của đồng bào hòa lẫn với tiếng la hét của đám Việt Cộng đang bị hành hung hòa lẫn với tiếng máy bay trực thăng của Phái Bộ Hoa Kỳ đang bay thật thấp sửa soạn đáp xuống tạo cảnh tượng giống như một đoạn phim chiến tranh ở một vùng nào đó.

Bốn chiếc trực thăng của Phái Bộ Quân Sự Hoa Kỳ đang tìm cách đáp xuống căn cứ Bãi Dâu. Tôi biết đã đến lúc tôi phải trao quyền chỉ huy vụ biểu tình này cho Thiếu Tá Vinh Chỉ Huy Phó, lên ra ngoài thay đồ và trở vào với Đại Úy Trần Văn Tý Đại Đội Trưởng cùng với 3 trung đội Cảnh Sát Dã Chiến đóng vai “người hùng cảnh sát dẹp loạn”.

Tôi nói rất nhanh với Thiếu Tá Vinh:

– *Giao lại cho anh, nhắc nhở anh em đừng quá đà. Khi tôi và 3 trung đội Cảnh Sát Dã Chiến dàn đội hình bắt đầu tung lựu đạn cay đàn áp biểu tình, anh cho lệnh anh em và đồng bào rút lui ngay. Tôi chừa cửa chính cho đồng bào chạy. Khéo khéo một tí kéo bọn Mỹ phát giác ra được là nguy lắm đó nghe. Giao lại cho anh tôi đi đây.*

Vinh trả lời:

– *Anh đi đi, để chỗ này cho tôi.*

Chỉ khoảng gần 10 phút sau tôi trở lại. Xe tôi dẫn đầu, theo sau là Đại Úy Tý, và đoàn xe chở 3 trung đội Cảnh Sát Dã Chiến. Đoàn xe vừa lọt vào trong căn cứ, tôi cho lệnh đổ quân và Đại Úy Tý dàn đội hình, bắn phi tiễn tung lựu đạn cay về phía đồng bào ngay.

Hơi cay bay mù mịt đồng bào chạy toán loạn. Anh em hướng dẫn đồng bào chạy ra cửa chính thoát thân.

Đám phái đoàn Quân Sự Hoa Kỳ vừa trực thăng vận xuống giải cứu cho bọn Việt Cộng cũng bị hít hơi cay.

Viên Đại Tá Trưởng Phái Đoàn Quân Sự Hoa Kỳ cảm ơn tôi rồi rít, lại còn khen lực lượng CSQG/Thừa Thiên Huế là number #1 vì đã phản ứng rất nhanh, can thiệp và giải cứu phái đoàn cộng sản kịp thời.

A Di Đà Phật, đồng chí đạo hữu Hoa Kỳ chưa “ngộ” không thì chúng em gặp rắc rối to!

Thế nhưng đồng chí Thượng Tá Hoàng Anh Tuấn “ngộ”. Ngay chiều hôm đó hắn đã mở cuộc họp báo và tuyên bố:

“Vụ biểu tình và đập phá căn cứ Bãi Dâu chiều hôm nay là do tên Trưởng Ty Công An du đảng Liên Thành tổ chức. Hắn quy tụ một số du đảng làm chuyện đó, chứ không phải “đồng bào ruột thịt” Thừa Thiên Huế”.

A Di Đà Phật, Thiện tai...Thiện tai... Đồng chí Thượng Tá Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn đã “ngộ”.

Sáng hôm sau tại Camp David nơi Phái Đoàn Quân Sự 4 Bên trung ương trú đóng, phái đoàn Bắc Việt và MTGPMN qua Võ Đông Giang và tên Tướng Việt Cộng Trần Văn Trà đưa ra bản kháng thư phản đối và tuyên bố rằng:

1- Vụ đánh phá tại căn cứ Bãi Dâu là do VNCH chủ mưu qua tên Trưởng Ty du đảng Liên Thành thi hành, hắn ta đã dùng một số du đảng làm chuyện đó, chứ chẳng phải đồng bào ruột thịt Huế.

2- 45 Đoàn viên của chúng tôi đều bị chấn thương sọ não. Có giấy chứng nhận của y sĩ.

3- Chúng tôi sẽ rút Đoàn Quân Sự của chúng tôi tại Huế về Saigon vì mạng sống của các đoàn viên của chúng tôi tại đó bị đe dọa.

Chiều ngày hôm đó tôi được lệnh tới gặp Đại Tá Tỉnh Trưởng Tôn Thất Khiên. Vừa gõ cửa phòng bước vào thì ông nói giọng nhỏ nhỏ:

-“Đóng cửa lại, đóng cửa lại!”

Tôi bước hẳn vào bên trong thì ông nói ngay:

- “Đ. Mẹ cậu! Cậu làm vừa vừa thôi chứ! Cậu làm dữ quá thằng cha Trung Tướng Phạm Quốc Thuần mới gọi tôi chứ như chứ chó!”

Trung Tướng Phạm Quốc Thuần, Trưởng Phái Đoàn Quân Sự Việt Nam Cộng Hòa tại trung ương Camp David, đã nổi giận vì hành động của tôi. Thế nhưng... A di Đà Phật... Lạy Chúa... tôi tai qua nạn khỏi cũng nhờ phúc đức Ôn, Mẹ, và vong linh của 5327 thường dân vô tội bị Việt cộng thảm sát phù hộ.

Tội nghiệp mẹ Tôn Thất Khiên, không biết vì tình bà con hay vì cũng đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu mà ông chỉ mắng tôi qua loa lấy lệ. Ông cũng thuộc loại nhỏ con nhưng khí phách không nhỏ, và rất quân tử, dám bao che cho đàn em. Ông cũng vì tôi mà bị mất chức Tỉnh Trưởng sau vụ đàn áp “phong trào chống tham nhũng” của cha Thanh cuối năm 1974. Lần mất chức Tỉnh Trưởng này ông không gọi tôi lên nói năng chi, phần nào cũng có lẽ ông đã thấy thằng bà con bất trị của ông đã hết thuốc chữa, ông có chửi hắn cũng bằng thừa chẳng? Hay là ông cũng đồng sàng đồng mộng?

Lần cuối tôi gặp lại ông ở Sài Gòn, lúc đất nước trong những giờ lâm chung, hỏi ông “Đại Tá muốn đi thì đến chỗ này...” Ông trả lời rằng ông chờ một người sui gia bên phía vợ của ông cùng đi. Nhưng sự đời thay đổi có nhiều chuyện chẳng ai ngờ. Ông và cả gia đình bị kẹt lại. Sau đó phu nhân của ông đã lo cho các con đi vượt biên, riêng bà ở lại chờ ông cho đến khi ông ra khỏi tù sau mười mấy năm rông. Đi HO sang Mỹ, Đại Tá Khiên gọi phone cho tôi nói:

“Ờ trong tù quên ai cũng có thể, nhưng với Liên Thành thì không cách chi quên được, cứ ngẫm nghĩ không biết hấn có thoát được không, nếu không thoát được chắc Việt Cộng xẽ hấn ra từng miếng!”

Trở lại chuyện phái đoàn quân sự Việt Cộng, cũng ngay chiều hôm đó tôi lên Đài Truyền Hình số 9 tại Huế trả đòn với Thượng Tá Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn. Tôi cũng rất mồm loa mép giải như sau:

“Ông Thượng Tá Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn đã nói rằng: “Sự việc xảy ra ngày hôm qua tại căn cứ Bãi Dâu là do tôi, tên Trương Ty du đảng Liên Thành chủ mưu, và hấn đã dùng một số du đảng làm chuyện đó, chứ không phải đồng bào ruột thịt Thừa Thiên- Huế.”

– Thừa ông Thượng Tá Việt Cộng Hoàng Anh Tuấn, ông kết tội cho tôi là thủ phạm mà ông không đưa ra nổi bằng chứng nào để chứng minh. Ngược lại nhân viên công lực của chúng tôi vì thi hành luật pháp quốc gia, thi hành các điều khoản trong Nghị Định Thư của Hòa Đàm Paris đã xả thân bảo vệ các ông, và chính cá nhân tôi cũng bị đồng bào hành hung đánh trọng thương ở cánh tay mặt.”

Tôi vừa nói vừa đưa cánh tay mặt đang băng to tổ bố mà tôi vừa mới được Đại Úy bác sĩ CSDQ Chung Châu Hồ ngụy trang để diễn tuồng.

Sáng ngày 5 tháng 2 năm 1973, phái đoàn quân sự của Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam rút khỏi căn cứ Bãi Dâu về Sài Gòn vì lý do Huế không bảo đảm an ninh cho họ.

Nếu đúng theo tinh thần của nghị định thư Hòa Đàm Paris thì phái đoàn quân sự của Bắc Việt và Giải Phóng Miền Nam trong Ủy Ban Quân Sự 4 Bên phải đóng ở Huế 60 ngày kể từ ngày 28 tháng 1 năm 1973. Nhưng mới chỉ được có 6 ngày, tức là ngày 3 tháng 2 năm 1973, bọn chúng đã phải bỏ chạy và căn cứ Bãi Dâu phải đóng cửa.

Lần này chỉ có phái đoàn Quân Sự Mỹ đơn ca bài “Lên xe tiễn em đi” đưa bọn Hoàng Anh Tuấn về Sài Gòn, có cả trực thăng hộ tống và phi cơ L-19 quan sát bao vùng rất hùng hậu vì sợ bị đồng bào phục kích chặn xe các em.

Họ không yêu cầu lực lượng CSQG/Thừa Thiên-Huế hộ tống nữa vì có lẽ đã phát giác vụ Bãi Dâu thủ phạm không những là đồng bào Huế mà còn có khá đông anh chị em ty CSQG TT/Huế. Đặc biệt là sự chủ mưu khuyến khích của tên Trương Ty du đảng Liên Thành.

OK ông bạn “*đồng minh thắm thiết Hoa Kỳ*”, bây giờ ông đã là bạn của tên Hoàng Anh Tuấn. Ông bạn đã sang ngang. Thế thì “*tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi, bạn lòng chỉ nữa lúc chia phôi*”. Cảm ơn, khỏi phải đưa tiễn đám giặc, khỏi thấy bọn khốn kiếp, đỡ chướng tai gai mắt.

Quả thật như vậy, dân chúng Huế và Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên Huế đỡ chướng tai gai mắt thấy bọn sát nhân đóng ngay trên những nắm mồ tập thể của người dân Huế. Riêng tôi lằm bằm “cho mày chừa!”.

Vụ đòi nợ Bãi Dâu là một sự bẽ mặt lớn cho bọn cộng sản. Đó cũng là nhờ phản ứng mạnh mẽ của đồng bào Huế trước sự hiện diện của bọn sát nhân thủ phạm thảm sát Mậu Thân.

LIÊN THÀNH

Nguồn: <https://baovecovang2012.wordpress.com/2014/02/04/hue-doi-no-lien-thanh/>

www.vietnamvanhien.net